Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1853-04-uu)

Citation: Molbech, Christian: ”BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1853-04-uu)”, i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusculanums Forlag, s. 70. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000023.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Molbech, Christian, *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling,*

Kiøbenhavn. April 1853.

Kiære Christian,

Dit Berliner-Brev af 1ste April, som indløb her først d. 7de, vidnede virkeligt om — som Du selv siger — at det gaaer mod Enden af din Reise, og at Du er udtrættet af et Reiseliv, der mere har været Courerens, end den videnskabelige eller æsthetiske Reisendes. Ved Siden af de interessante Romerske Breve maatte jeg vel beklage, at Du hverken har havt Tid, Ro eller Stemning til at skrive om Wien og Dresden. Jeg beklager det; thi jeg har erfaret, at Du har langt mere Evne til at skrive Breve, end Du stundom har Lyst til at lægge denne Evne for Dagen eller lade den yttre sig. Mere beklager jeg dog, at din Reise — men især Hiemreisen fra Rom, har, som det maa forekomme mig, snarere været dig en Lidelse end en Nydelse; ja jeg forestiller mig endog, at hele Reisen slet ikke kan have givet dig noget Udbytte, der svarede til eller kunde opvinde 8 Maaneder af dit Liv, som den har kostet. Du veed, jeg er gierrig paa Tiden, og den er jo egentlig ogsaa det eneste virkelige Maal paa Livets Udbytte. Den er Capitalen, vi tære op, i det vi leve og for at leve; det er et Slags Actiecapital, som vi eie, men hvoraf vi blot kunne tilegne os, aarlig, maanedlig, daglig, et vist Udbytte, som beroer deels paa vor egen Anvendelse af Capitalen, deels paa Skiebnen og Lykken. Men jeg erindrer mig godt den Tid — og den ligger egentlig ikke saa meget langt tilbage, — da jeg aldrig tænkte paa Tiden s. 71selv — eller paa Capitalens Svinden. Jeg levede, som det hedder, »in den Tag hinein«; og Dagen var altid lang nok til at bruges paa hundrede Maader. Du er vel endnu, haaber jeg, i denne — som man kalder det — lykkelige Livstid, da Livet er os mere ubevidst og umiddelbart, eller da det egentlige Reflexionsliv endnu ikke er begyndt, og hver Dag, som er til Ende, forekommer os at have baaret sin Frugt og opfyldt sin Bestemmelse. Hos mig er nu alt dette modsat, og har længe været det; min indre Levekraft er, om ikke fortæret, dog i stærk Grad aftaget. Jeg maa vel tilforn — som man pleier at tillægge mig — have arbeidet og udrettet en heel Deel; thi nu derimod forekommer det mig, ved en halv ubevidst Sammenligning med Fortiden, som om jeg ingenting udretter; og virkelig har det, jeg i Vinter har arbeidet (naar jeg ikke vil bringe den Tid og de Kræfter i Regning, som det yderst møisommelige Gloseværk, mit Glossarium, har fortæret) været saa godt som ingenting. Særdeles paa Bibliotheket bar jeg i et Par Maaneder, eller i den hele kolde Vintertid i Februar og Marts, næsten intet kunnet bestille. — —

Vi leve jo ikke blot i en Damp-Tid, men i en Jern-Alder; thi det Slags Guld-Alder, hvori man lever i Californien, Australien (ja jeg troer nu ogsaa i Canada) vil ikke naae til os — som vel er. — Men hos os, mener man, have vi det, som er langt bedre end Guldet; vi have Frihed, saa complet, som den omtrent kan synes at være, og Lighed, i det mindste i Folkethingsvalgene — thi her kan jo en Huusmand, en Skolelærer, sidde ved Siden af en Minister — i Fald han ikke selv har slaaet ham af Marken paa Valgdagen. Ja man maa vel sige, at det koster Ministrene endeel mere Umage at regiere nu end tilforn; de maa giennemgaa deres Rigsdags-Skiærsild i 3—4 Maaneder for at kunne herske absolut i de øvrige. Men dette kunne de da ogsaa, naar Pinen er forbi — ja selv medens den staaer paa — giøre efter Hiertenslyst. Har ikke Marineministeren Bille midt under Rigsdagen afsat et halvt Dusin noget ældre Sø-Officerer (ja ogsaa en Capitainlieutenant v. Dockum, der hører til de yngre og raske)? Har han ikke ladet andre avancere og springe endeel forbi med ældre Anciennetet? —. Har han ikke udenfor Ordenen giort Zahrtmann til Vice-Admiral og sig selv til Contra-Admiral, efterat han nylig var bleven Commandeur? (Det hedder derfor i Byen: »Om Bille kan man ret med Sandhed sige: han har giort sig selv til det, han er.«). Ja, der skriges og protesteres høit og alvorligt nok. Ministeren bliver pidsket og hudflettet indtil Blodet s. 72— men kun paa Prent i »Fædrelandet« og »Dagbladet«. For Resten røres ikke et Haar paa hans Hoved, og Vedkommendes offentlige bittre og documenterede Klagemaal have ikke hiulpet dem til andet end den fattige Trøst, at blive beklagede. »Fædrelandet« har en anden Trøst, at skielde Bille og andre Ministre ud værre end nogen Hund. Men dette Blad har for længe siden udtømt Grovhedens Maal; det har aldrig eiet det vittige Salt; og det beeske Salt, opløst i Galde, hvoraf det har en uudtømmelig Kilde, virker ikke mere. Det har givet samme i for store Doses og forvænt sine Modstanderes Natur — ligesom naar man bestandig bliver ved at give for stærke laxantia. — Rigsdagen kan imidlertid chicanere og seipine Ministrene; og dette har den ærlig giort i Arvefølge-Sagen. — — —

Til Tieck fik jeg dog idag skrevet nogle Linier. Jeg haaber, Du vil kunne selv levere den nu nok meget svage Olding, Goethes sidste Efterfølger paa Digter-Høisædet i Tydskland, mit Brev. — Hvad siger Du i øvrigt til, at jeg i min skrøbelige Tilstand for 8 Dage siden var paa Concert hos Dronningen — hvorfra jeg først Kl. 12 kom hiem, var om Aftenen derpaa i et andet Selskab, og paa Tirsdag Aften er tilsagt hos Landgreven? — Det sidste interesserer mig, fordi jeg aldrig før har været der, og fordi jeg havde den ualmindelige Ære paa Dronningens Concert, at Prindsesse Lovise af Glücksborg, en meget indtagende og elskværdig Dame, selv tiltalte mig første Gang, uden at jeg har været forestillet for hende, hvilket Du vel veed, at fyrstelige Personer ellers aldrig giøre. Jeg har heller ikke glemt den yderst venlige Maade, hvorpaa hun giorde det. I øvrigt er det vist, at gik det ikke paa Helbreden, saa interesserer det mig langt mere at komme til saa stor og talrig en Soirée, end i et halv-stort, halv-fornemt Privat-Selskab, hvor man er ulige mere generet. Hos Dronningen have din Moder og jeg været 2 Gange i Vinter til Thee, hvor jeg forelæste noget. Det er i det mindste godt, naar saadan Opmærksomhed tilfalder een, uden at man i ringeste Maade arbeider og stræber for at opnaae den. — C. M.